

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2013r. w Suwałkach

sprawy **P. S.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę socjalną

w związku z odwołaniem P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 14 maja 2013 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje P. S. prawo do renty socjalnej na okres od 15 marca 2013r. do 15 marca 2015r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14.05.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy ustawy z dnia 27.06.2003r. o rencie socjalnej (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 982) odmówił P. S. prawa do renty socjalnej, z uwag na brak całkowitej niezdolności do pracy.

W odwołaniu P. S. domagała się jej zmiany i przyznania prawa do renty socjalnej. Wskazała na zły stan zdrowia, który od dzieciństwa powoduje u niej niepełnosprawność.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

P. S. (ur. (...)) w dniu 15.03.2013r. wystąpiła z wnioskiem o rentę socjalną. W dacie złożenia wniosku była uczennicą kl. II (...) Szkoły Zawodowej (...) w S..

Orzeczeniem (...) Zespołu ds. Niepełnosprawności w S. z dnia 04.01.2011r. zliczono odwołującą do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od 27.11.2010r. do 31.08.2014r. Natomiast sama niepełnosprawność istnieje od dzieciństwa.

Lekarz orzecznik nie stwierdził u wnioskodawczyni całkowitej niezdolności do pracy. Podobnie orzekła komisja lekarska, rozpoznająca sprzeciw odwołującej.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia odwołującej, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na względzie rodzaj rozpoznanych u niej schorzeń. Biegli zostali zobowiązani do wypowiedzenia się, czy schorzenia występujące u odwołującej spowodowały całkowitą niezdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i czy ewentualna całkowita niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki szkolnej.

Biegli z zakresu neurologii, psychiatrii, psychologii i pulmonologii rozpoznali u odwołującej zaburzenia zachowania i emocji w stopniu lekkim, schorzenia neurologiczne i dermatologiczne (k. 15-16, opinia uzupełniająca k. 36). Zaopiniowali, iż od 15.03.2013r. do 15.02.2015r. odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy. Schorzenie dermatologiczne nie ma wpływu na niezdolność, gdyż jej przyczynę stanowią zaburzenia psychologiczne oraz neurologiczne pod postacią niedowładu czterokończynowego. Odwołująca nie jest w stanie zarobkowo wykonywać prostych prac. Z wykształcenia jest kucharzem, ale nie potrafi gotować. Ma zaburzone umiejętności planowania, przewidywania i myślenie przyczynowo – skutkowe. Z uwagi na chwiejność emocjonalną i występujące zaburzenia, pozostaje pod opieką psychiatryczną. Ponadto ma upośledzoną sprawność ruchową i manualną.

Sąd zważył, co następuje:

Renta socjalna ma charakter świadczenia zabezpieczającego, a jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27.06.2003r. o rencie socjalnej (t.j.Dz. U. z 2013r. poz. 982 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: 1) przed ukończeniem 18 roku życia; 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia; 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. W ust. 2 wskazano, że osobie, która spełniła warunki określone w ust. 1, przysługuje renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała, bądź renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje się na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) stosując odpowiednio między innymi art. 12-14 tej ustawy (art. 5 i 15 ustawy o rencie socjalnej). Przepis art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - definiując niezdolność do pracy - stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy ust. 2 i 3 wskazują, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast zgodnie z jej art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, a także celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Ustalenia istnienia całkowitej niezdolności do pracy, jako ustawowej przesłanki nabycia prawa do renty socjalnej, Sąd dokonał w oparciu o opinie biegłych lekarzy sądowych z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawczyni. Biegli uwzględnili jej aktualny stan zdrowia, przekonywująco wywieśli, iż stopień naruszenia sprawności organizmu uzasadnia orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy. Sąd uznał opinię biegłych za wiarygodny dowód w sprawie i w całości uwzględnił przy rozstrzygnięciu w sprawie.

Organ rentowy domagał się powołania kolejnego zespołu biegłych. Fakt, że zgodnie z art. 286 kpc sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. W rozpoznawanej sprawie nie było to konieczne, opinia główna biegłych lekarzy sądowych wraz z jej uzupełnieniem, była zarówno w diagnozie, jak i w konkluzjach jednoznaczna. Domaganie się przez organ rentowy powołania kolejnego dowodu następowało jedynie dla zwłoki, gdyż z treści wniosku dowodowego i jego uzasadnienia wynika jednoznacznie, że sprawa została już wyjaśniona zgodnie z twierdzeniami strony wnioskującej. W przedmiotowym przypadku inicjatywa dowodowa organu rentowego zmierzała jedynie do przewlekłości postępowania, a kolejne zastrzeżenia stanowiły polemikę z prawidłową i kompletną opinią biegłych lekarzy sądowych.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc orzeczono, jak w sentencji.

mt